

331. A mennyei otthonba...

1. A meny-nye-i ott-hon-ba vá-gyik szí-vem, Csak azt vá-gyom,

az nyer-te meg tet-szé-sem. A szí - vem - nek nyug - tot itt

nem ád sem-mi, Csak ott fent ó-haj - tok ö - rök - ké len-

ni, Csak ott fent ó-haj - tok ö - rök - ké len-ni!

2. Ó, mért csüggedsz el, szívem, most énbennem,
És mért keresed a nyugalmad itt lenn?
A gond és a bú árja zúg, hömpölyög,
|: S a tengeren hányódom és küszködöm. :|
3. Ott már nem lesz könny és ott nem lesz éjjel,
A csillagok tündökölnék nagy fénnel;
De szívemet legjobban az buzdítja,
|: Hogy meglátom Őt, ki a hívek Atyja. :|
4. Te föld, Isten véled, csak vendég vagyok,
Már nem kell nekem örömöd, bánatod;
Ha szépek is mind hegyeid s völgyeid,
|: Az nem pótolja sosem a mennyeit! :|